

[Socialministeren]

mærksom på værdien af en tilstrækkelig forebyggende indsats, inden situationen er kommet så meget ud af kontrol, at der må gribes til mere drastiske beslutninger som f.eks. anbringelse uden for hjemmet.

Kan man undgå, at det offentliges damp-tromle sætter i gang, vil der være væsentlig bedre muligheder for i forståelse med forældrene at nå til en løsning, som af alle parter vil kunne accepteres, og som derfor oftest vil være den rimeligste løsning på problemerne.

I den forbindelse vil jeg også minde om, at en helhedspræget indsats for familierne er af afgørende betydning, når socialforvaltningerne skal træde til.

Jeg er derfor glad for, at beslutningsforslaget ikke lægger op til, at man skal tage bistandslovens regler om støtte til børn ud og sætte dem over i en særlig lov. Derimod vil jeg ikke afvise, at det kunne være en overvejelse værd at få undersøgt, om der er grundlag for at skille den del af virksomheden over for børn, der griber ind med mere sanktionsprægede indgreb, fra den del, der tager sig af rådgivning og vejledning af børnefamilierne. Det må imidlertid forudsætte, at man kan finde en model, hvor nissen ikke flytter med, så socialforvaltningen i den almindelige bevidsthed blot får skiftet dommerens rolle ud med anklagemyndighedens.

Enhver ved jo, at reglerne om børns og unges døgnophold uden for eget hjem gennemgik en omfattende revision med virkning fra 1. januar 1985, og i 1982 blev også reglerne om hjælpeforanstaltninger uden samtykke revideret. Generelt er det vel nok Socialministeriets fornemelse, at de nye regler har givet kommuner og amtskommuner et tilfredsstillende regelgrundlag for ydelse af de nødvendige tilbud til børn og unge. Dette indtryk er blevet bekræftet af en netop færdiggjort rapport fra en arbejdsgruppe under Amtsrådsforeningen. Arbejdsgruppen, hvori deltog praktikere fra kommunale myndigheder, fandt ikke grundlag for at foreslå ændringer i de gældende lovregler i kapitlerne 8, 15 og 18 i bistandsloven. Gruppen kommer derimod med en række forslag om samarbejdsrelationerne mellem amter og kommuner om en bedre udnyttelse af ressourcerne.

Erfaringerne om forvaltningen af de gældende regler vil også fremgå af Socialforskningsinstituttets fire undersøgelser om børn og unge med døgnophold uden for hjemmet. Disse un-

dersøgelser vil være afsluttet i løbet af 1988 og 1989.

På den baggrund vil jeg gentage, at jeg er parat til at starte et udvalgsarbejde nu, hvis der er et stærkt ønske om det. Selvfølgelig er det et spørgsmål, om vi skulle vente og se, hvad der kommer ud af Socialforskningsinstituttets undersøgelser om børn og unge anbragt uden for hjemmet, inden vi starter dette arbejde, men det må vi vel kunne drøfte under arbejdet i Socialudvalget.

Qvist Jørgensen (S):

Af flere grunde mener jeg, det er uheldigt, at vi skal førstebehandle og udvalgsbehandlle det radikale forslag netop nu, og grundene er følgende:

Der er ikke grund til noget krampagtigt at forcere en debat, som alligevel er i gang, og som ydermere alligevel vil blive forstærket i den kommende tid.

Jeg tænker her for det første på det undersøgelsesarbejde, der foregår i Socialstyrelsen, i Socialforskningsinstituttet osv., og hvorfra vi – som ministeren netop har nævnt det – har fået nogle delresultater og kan forvente endnu mere gennemarbejdet materiale og flere forslag til løsninger senere på året, og for det andet på, at vi kunne debattere emnet i forbindelse med den samlede børnepolitiske debat, som vi Socialdemokrater for længst har annonceret vil komme her i Folketinget på baggrund af beretningen fra Udvalget vedrørende Børns Dagligdag og materialet fra det tværministerielle udvalg om børns vilkår med titlen »Det skal være godt at være barn i Danmark«, som nåede frem til os her i påsken.

Det, jeg vil sige, er ikke, at vi finder, at problemerne om fjernelse og anbringelse af børn ikke skal drøftes. Vi har ca. 16.000 problemer, men de skal diskuteres i deres naturlige sammenhæng og ikke som et appendiks. Vi skal tale og forhandle i sammenhæng – ikke om enkelte forhold pillet ud af deres sammenhæng.

Ved gennemlæsning af det radikale beslutningsforslag får man en mistanke om, at formanden for Udvalget vedrørende Børns Dagligdag, der nu stort set er færdigt med sit arbejde, savner en formandsstol og nu lægger op til et nyt udvalg. Skal det måske hedde Lee II-udvalget?